

Arrest

nr. 248 585 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, werd geboren in augustus 2001.

Op 29 november 2018 dient de moeder van de verzoekende partij bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) voor zichzelf en haar drie minderjarige

kinderen waaronder de verzoekende partij, met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, zijnde de vader van deze minderjarige kinderen.

Op 12 december 2018 overlijdt de vader van de verzoekende partij te Marokko.

Op 13 mei 2019 wordt de visumaanvraag in hoofde van verzoeker goedgekeurd.

Per schrijven dat aan de verzoekende partij werd betekend op 25 september 2020 werd zij uitgenodigd bewijzen inzake haar bestaansmiddelen, eventuele steun of humanitaire elementen voor te leggen in het kader van een onderzoek naar de beëindiging van haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit onderzoek werd geopend omdat blijkt dat de referentiepersoon in functie waarvan de verzoekende partij een verblijfsrecht verkregen heeft, is overleden en beoogt na te gaan aan de hand van de wettelijke voorwaarden of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

De verzoekende partij legt verschillende stukken voor.

Op 6 oktober 2020, met kennisgeving op 15 oktober 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Z. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboorteplaats: Al Hoceima

Voorna(a)m(en): A. (...)

Geboortedatum: (...).2001

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van zijn Belgische vader, dhr. Z.A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen zijn moeder en zussen ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam naar België met een D-visum, waardoor hij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houder is van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter, de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14 dagen na de aanvraag. Het overlijden van referentiepersoon in Marokko werd niet gemeld aan DVZ noch werd dit via de ambassade in Marokko aan DVZ ter kennis gebracht. De gezinshereniging was dus reeds voor de komst naar het Rijk achterhaald.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden.

Om overeenkomstig art. 42quater §1, 3e lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verder stelt van §3 van diezelfde wet dat het verblijf niet kan beëindigd worden bij familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie voor zover zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale

bijstandsstels van het Rijk, en zij over een ziektekostenverzekering beschikken, of zij lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 10.09.2020. Het onderzoek werd aan betrokkene betekend op 25.09.2020. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- Attest OCMW dd. 28.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene niet gekend is bij het OCMW te Lier.
- Attest schoolbezoek GTI Duffel dd. 28.09.2020 op naam van betrokkene
- Loonfiches op naam van zijn broers Z.B. (...) (OV (...)) en H. (...) (OV (...)).

Met de voorgelegde bestaansmiddelen van de broers B. (...) en H. (...) kan geen rekening worden gehouden. Immers, net zoals betrokkenes moeder en zussen, hebben ook de broers B. (...) en H. (...) hun verblijfsrecht verloren, en dit reeds sinds 23.03.2020. De beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht werden aan hen betekend. Zij stelden vervolgens beroep in, hetwelke bij beide broers verworpen bij arrest 239.881 en 239.882 dd. 19.08.2020. Nergens in het dossier kan blijken dat zij heden over een verblijfsvergunning en/of arbeidskaart zouden beschikken. Voor zover zij heden alsnog zouden werken, dient opgemerkt te worden dat het in deze om een illegale tewerkstelling zou gaan. Betrokkene en zijn twee broers hebben weliswaar een aanvraag tot regularisatie ingediend, echter geeft deze aanvraag en de afgifte van de bijlage 3 – attest van inontvangstname dd. 03.09.2020 hen géén toegang tot de arbeidsmarkt. Zij werden in voormelde beroepsprocedure bijgestaan door een raadsman, net zoals zij ook heden worden bijgestaan bij hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen zouden dus zeer goed op de hoogte moeten zijn of gesteld geweest zijn van de rechtsgevolgen van deze beslissingen en van hun aanvragen tot regularisatie. Het is dus redelijk te stellen dat er heden geen sprake meer kan zijn van enige tewerkstelling waardoor ook betrokkene heden niet kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (aankomst in België op 24.05.2019) bekijken blijkt dat deze in verhouding met betrokkenes verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene heeft bijna 18 jaar lang in zijn land van herkomst gewoond en is daar opgegroeid. Daar tegenover staat dat hij heden nog maar één jaar en 4 maanden in België verblijft. Het is bijgevolg redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende sociale en culturele banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene draagt de Marokkaanse nationaliteit en is de taal nog machtig. Betrokkene, die voor zijn komst vast nog gewoon schoolliep in het land van herkomst, zal behoudens bewijs van het tegendeel de draad weer kunnen oppikken. Het voorgelegde schoolattest toont immers aan dat hij in tussentijd alvast de mogelijkheid heeft gekregen om hier onderwijs te volgen, waardoor aansluiten bij het onderwijs in het land van herkomst en in zijn moedertaal, alvast geen probleem zou mogen vormen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn broer en zijn moeder beiden evenwel verklaren dat zij geen familie meer zouden hebben in Marokko. Hier worden echter geen stavingsstukken van voorgelegd. Deze verklaring dient geheel te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor betrokkene maakt dit bovendien een gelijke situatie uit: hij zal evenveel sociale en culturele bindingen hebben in het land van herkomst als van voor zijn komst naar België. Voor zover het klopt dat zij helemaal geen familie meer hebben in Marokko, betekent dat dan ook dat betrokkene dit voor zijn komst naar België dus ook niet had en dat hij er toen toch 18 jaar heeft geleefd en is opgegroeid, en maakt dit gegeven dus geen element uit dat het nemen van deze beslissing kan beletten. Bovendien werd het verblijfsrecht van zijn broers, zussen en moeder eveneens beëindigd, waardoor het ganse gezin indien gewenst hun gezinsleven gezamenlijk in het land van herkomst kan verderzetten en zij allen dus wel degelijk familiebanden in het land van herkomst hebben. De raadsman schrijft verder in zijn begeleidend schrijven dd. 01.07.2020 in het kader van de aanvraag 9bis dat betrokkene helemaal is opgenomen in het sociaal netwerk van wijlen zijn vader, dit terwijl betrokkene pas aankwam in België ná het overlijden van zijn vader in Marokko. Het schrijven van de advocaat dient te worden beschouwd als een verklaring op eer. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Er werden evenmin stukken voorgelegd ter staving van deze verklaring. De raadsman schrijft verder dat betrokkene op alle vlakken aangewezen is op zijn broers en dat hij ten laste zou zijn van hen. De broers hebben echter ook geen verblijfsrecht en kunnen hem niet ten laste nemen gelet zij geen verblijfsrecht hebben en zodoende ook niet kunnen tewerkgesteld worden – nergens in hun dossiers kan blijken dat zij over een arbeidskaart zouden beschikken – tenzij er sprake zou zijn van illegale tewerkstelling. Betrokkene zelf lijkt evenmin tewerkgesteld te zijn. Het is dus redelijk te stellen dat er geen sociale, culturele of economische integratie kan blijken uit het dossier die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Met betrekking tot de gezinssituatie: deze spreekt dus voor zich. Gezien de referentiepersoon in Marokko is overleden nog voor betrokkene zijn aankomst in het Rijk, is verder

verblijf in België in het kader van de relatie met zijn vader dan ook achterhaald. Uit het dossier van de moeder moet blijken dat zij een hecht gezin vormen en zij hopen allen samen als gezin te kunnen leven. Het is dan ook redelijk te stellen dat het in het belang is van allen dat zij samen kunnen blijven, zeker nu betrokkene vader overleden blijkt te zijn. Zij kunnen samen de draad oppikken in het land van herkomst. Ook de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene houden geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Gelet betrokkene vorig jaar nog kon reizen, is het aannemelijk, behoudens bewijs van het tegendeel, dat hij dit heden nog steeds kan.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De bijlage 15 dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

"(...)

Ten tweede voerde verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat geen rekening werd gehouden met het attest van het OCMW van Lier waaruit blijkt dat verzoeker niet gekend is bij het OCMW, waardoor de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

(...)

2.2. In haar nota met opmerkingen verwijst verwerende partij vooreerst voor wat de motiveringsplicht betreft naar wat zij stelt hierover onder het eerste middel.

(...)

Verwerende partij voert aan terdege gemotiveerd te hebben dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel, aangezien er geen rekening kan gehouden worden met de loonfiches van de broers van verzoeker die zoals verzoeker hun verblijfsrecht zijn verloren en verzoeker zelf niet aantoon te werken.

(...)

2.3. In zijn synthesememorie handhaaft verzoeker zijn tweede middel.

(...)

Verzoeker voert verder aan dat verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd heeft dat met de loonfiches van de broers van verzoeker geen rekening kan worden gehouden, vermits de broers hun verblijf inmiddels verloren hebben. Verzoeker voert echter aan dat hij nooit ten laste geweest is van het sociale bijstandsstelsel, zoals blijkt uit het voorgelegde ocmw-attest. Ten onrechte voert verwerende partij in haar nota aan wel rekening gehouden te hebben met dit ocmw attest.

(...)

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de Minister daardoor artikel 42 quater § 1 3° vreemdelingenwet heeft geschonden en de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Zodat, gelet op het bovenstaande, de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, alsmede de algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en artikel 42 § 1, 3° van de wet van 15.12.1980;”

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- art. 9bis van de Vreemdelingenwet;
- art. 42quater, §1, 3° van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat de gemachtigde van de Minister uitspraak zou hebben gedaan over enkele deelaspecten van de door haar ingediende 9bis aanvraag, zonder als zodanig er eerst een beslissing werd genomen o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Er zou een vermoeden van een bijzondere binding met België bestaan die niet weerlegd zou kunnen worden dan door een beslissing genomen o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Minister zou geen rekening hebben gehouden met het attest van het OCMW van Lier waaruit zou blijken dat verzoekende partij niet gekend is bij het OCMW. De gemachtigde van de Minister zou ten onrechte een bijzondere manier van integratie vereisen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen meent verweerder dienstig te kunnen verwijzen naar zijn uiteenzetting in antwoord op het eerste middel.

(...)

Verzoekende partij voert verder aan dat de gemachtigde van de Minister enkel motiveerde waarom de loonfiches van B. (...) en H. (...) niet in overweging werden genomen, doch niet waarom het OCMW attest van het OCMW van Lier niet mee in overweging werd genomen.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing desbetreffend luidt als volgt:

“In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 10.09.2020. Het onderzoek werd aan betrokkene betekend op 25.09.2020. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor: - Attest OCMW dd. 28.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene niet gekend is bij het OCMW te Lier. - Attest schoolbezoek GTI Duffel dd. 28.09.2020 op naam van betrokkene - Loonfiches op naam van zijn broers Z.B. (...) (OV (...)) en H. (...) (OV (...)). Met de voorgelegde bestaansmiddelen van de broers B. (...) en H. (...) kan geen rekening worden gehouden. Immers, net zoals betrokkene moeder en zussen, hebben ook de broers B. (...) en H. (...) hun verblijfsrecht verloren, en dit reeds sinds 23.03.2020. De beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht werden aan hen betekend. Zij stelden vervolgens beroep in, hetwelke bij beide broers verworpen bij arrest 239.881 en 239.882 dd. 19.08.2020. Nergens in het dossier kan blijken dat zij heden over een verblijfsvergunning en/of arbeidskaart zouden beschikken. Voor zover zij heden alsnog zouden werken, dient opgemerkt te worden dat het in deze om een illegale tewerkstelling zou gaan. Betrokkene en zijn twee broers hebben weliswaar een aanvraag tot regularisatie ingediend, echter geeft deze aanvraag en de afgifte van de bijlage 3 – attest van inontvangstname dd. 03.09.2020 hen géén toegang tot de arbeidsmarkt. Zij werden in voormelde beroepsprocedure bijgestaan door een raadsman, net zoals zij ook heden worden bijgestaan bij hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen zouden dus zeer goed op de hoogte moeten zijn of gesteld geweest zijn van de rechtsgevolgen van deze beslissingen en van hun aanvragen tot regularisatie. Het is dus redelijk te stellen dat er heden geen sprake meer kan zijn van enige tewerkstelling waardoor ook betrokkene heden niet kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

Verweerder laat gelden dat uit de bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij als bewijs van bestaansmiddelen enkel loonfiches op naam van zijn broers B. (...) en H. (...) heeft voorgelegd.

De gemachtigde van de Minister oordeelde evenwel dat er met deze loonfiches geen rekening kan worden gehouden omdat zij hun verblijfsrecht verloren hebben.

Verder stelde de gemachtigde van de Minister ook terecht vast dat verzoekende partij niet tewerkgesteld is. Verzoekende partij betwist dit niet.

De gemachtigde van de Minister is vervolgens op basis van deze vaststellingen terecht tot het besluit gekomen dat verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerder laat gelden dat de voormelde motieven volstaan om verzoekende partij toe te laten te begrijpen waarom de gemachtigde van de Minister van oordeel is dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van art. 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk belangenschade te hebben geleden doordat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering bevat nopens het attest van het OCMW.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Hoewel de verwerende partij niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij bekwam op 13 mei 2019 een visum D in functie van haar Belgische vader nadat door de moeder op 29 november 2018 bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag werd ingediend voor zichzelf en haar drie minderjarige kinderen waaronder de verzoekende partij, die nu meerderjarig is.

Op 12 december 2018 overleed echter de vader van de verzoekende partij te Marokko.

Per schrijven dat aan de verzoekende partij werd betekend op 25 september 2020 werd zij uitgenodigd bewijzen inzake haar bestaansmiddelen, eventuele steun of humanitaire elementen voor te leggen in het kader van een onderzoek naar de beëindiging van haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §5 van de vreemdelingenwet. Dit onderzoek werd geopend omdat blijkt dat de referentiepersoon in functie waarvan de verzoekende partij een verblijfsrecht verkregen heeft, is overleden en beoogt na te gaan aan de hand van de wettelijke voorwaarden of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

De verzoekende partij legt verschillende stukken voor, namelijk loonfiches op naam van haar broers, een attest van schoolbezoek en een OCMW attest waaruit blijkt dat zij niet gekend is bij het OCMW van Lier.

Op 6 oktober 2020 beslist de verwerende partij tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij op grond van artikel 42quater, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat de referentiepersoon overleden bleek.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 3.

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)

5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij dient aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 42^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet om alsnog het verblijfsrecht - bekomen in functie van haar inmiddels overleden vader - te behouden. Meer bepaald vereist genoemde bepaling dat de verzoekende partij aantoont dat zij ofwel werknemer of zelfstandige is in België, ofwel dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij in België zou ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel en te beschikken over een geschikte ziektekostenverzekering, ofwel dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Dat dergelijk bewijs werd verwacht en noodzakelijk is om aanspraak te maken op het behoud van het verblijfsrecht blijkt ook onomstotelijk uit de uitnodiging die op 25 september 2020 aan de verzoekende partij werd betekend en die zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij naar aanleiding van deze concrete uitnodiging volgende stukken overmaakte aan de verwerende partij opdat zij zou kunnen beoordelen of het behoud van het verblijfsrecht eventueel aan de orde was:

- loonfiches op naam van haar broers
- een attest van schoolbezoek
- een OCMW attest waaruit blijkt dat zij niet gekend is bij het OCMW van Lier.

De verwerende partij betwist niet dat deze stukken werden overgelegd. Samengenomen tonen deze stukken op heden aan dat de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en aldus niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel. Toch is de verwerende partij van oordeel dat niet aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij echter niet afdoende te hebben gemotiveerd waarom deze bewijzen niet aantonen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald stelt zij aan de hand van de motieven van de bestreden beslissing niet te kunnen begrijpen waarom het OCMW attest niet in overweging wordt genomen als bewijs dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de Belgische staat, nu de verwerende partij nalaat er op in te gaan en slechts het OCMW attest vermeldt, en louter samen met het erin geattesteerde (“(...) is niet gekend bij het OCMW van Lier”)

De verzoekende partij kan in de gegeven omstandigheden worden bijgetreden waar zij opmerkt dat de verwerende partij nalaat te verduidelijken waarom genoemd OCMW-attest niet kan aantonen dat er sprake is van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de verzoekende partij niet ten laste valt van de Belgische staat.

Het komt de verwerende partij toe in de bestreden beslissing minstens te motiveren aangaande alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken die een bewijs kunnen vormen dat zij voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te kunnen behouden, zodat de verzoekende partij de reden kent waarom de verwerende partij tot de beslissing zoals deze heden voorligt is gekomen.

Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. In zoverre de verwerende partij het gebrek aan motivering poogt recht te zetten met haar nota met opmerkingen, betreft dit een *a posteriori* motivering die niet vermag een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing recht te zetten.

Wanneer een vreemdeling in het kader van een onderzoek naar een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht door de verwerende partij wordt gevraagd zijn actuele situatie met betrekking tot onder meer zijn bestaansmiddelen toe te lichten en hij daartoe stukken neerlegt waarvan hij meent dat deze het bewijs inhouden van het gevraagde – namelijk dat is voldaan aan de uitzonderingsvoorwaarde waarbij het verblijfsrecht alsnog kan worden behouden –, komt het de verwerende partij toe om al deze stukken in haar overweging te betrekken en dienaangaande te motiveren. De redenering van de verwerende partij volgen zou betekenen dat het haar vrij staat om sommige stukken te veronachtzamen omdat zij deze niet relevant vindt, zonder dat zij de vreemdeling afdoende informeert omtrent de reden waarom zij deze niet relevant vindt.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij meent dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is geen noodzaak de overige onderdelen van het middel of het eerste middel te onderzoeken daar de eventuele gegrondheid ervan niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU